

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. április 22.
(húsvéthétfő)

Szepesy László

A TEST FELTÁMADÁSA

Énekek: 349,1, 356, 347,4, 443,2-3

Lekció: Lukács 24,33-43

Alapige: 1Korinthus 15,35-50

„De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? és mi-némű testtel jönnek ki? Balgatag! amit te vetsz, nem elevenedik meg, ha-nem ha megrothad. És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébét. Az Isten pedig testet ád annak, amint akarta, és pedig mindenféle mag-nak az ő saját testét. Nem minden test azon egy test, hanem más az em-bereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőség-re nézve. Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóság-ban, feltámasztatik romolhatatlanságban; Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erő-ben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második em-ber, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatát, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatát is. Azt pedig állítom, atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, húsvét másodnapján is a Te győzedelmedért, amely nemcsak erre az ünnepre, hanem egész életünkre vonatkozik. Köszönjük Neked, hogy feltámadásoddal hatalmasan Isten Fiának bizonyultál, és hogy megmutattad, Te magad vagy az élet Ura. Ezért lehet reménységünk az, hogy minket is megszabadítasz bűneinkből, hitetlen életünkből, bűneink rabságából, azért, hogy új életben járva Neked éljünk és szolgáljunk.

Urunk, mégis annyi akadály van szívünkben, ami miatt nem hiszük el, hogy ilyen hatalmas, élő Úr vagy. Bocsásd meg, amikor a szemeinknek hiszünk, és nem a Te szavadnak és Igédnek. Bocsásd meg, amikor csak azt a földi dolgot látjuk, ami előttünk van, és nem a hit látásával tekintünk a mindennapi eseményekre, életünkre. Megkísért bennünket az, hogy ne higgyünk a feltámadásban, ne higgyünk a Te élő jelenvalóságodban, hanem úgy cselekedjünk, ahogyan azt elképzeljük. Bocsásd meg, hogyha a tanítványok bűnébe esve valamit nem tartunk igaznak, mert nem értjük. A feltámadásról szóló örömhírt ők sem értették, és ezért nem is akarták elhinni, mert másként cselekedtél, mint ahogy azt elképzelték, kitalálták, és a nagy szomorúság szívükben akadályt lett az Igédnek, szavadnak való hitnek. Urunk, kérünk, óvj meg minket is ettől, és bocsásd meg, amikor így nem hiszünk a Te szavadnak, de köszönjük Neked, hogy a Te szabadításod erre is vonatkozik. Megváltasz minket arra, hogy halló füleket kapjunk, értő szíveket, amelyek Igédet tartják igaznak, és nem azt, amit a mi fantáziánk el tud képzelni.

Köszönjük, hogy a mai istentiszteleten is hirdeted ezt a csodálatos szabadításodat, és hogy egy szájjal, egy szívvel dicsőíthetünk Téged a Szentlélektől indítva. Kérünk, ezt munkáld is bennünk, hogy a hallott ígére úgy válaszoljunk, hogy életünk megváltozzon, Benned bízunk, és Neked akarjunk élni, cselekedeteinket akaratodhoz igazítani. Kérjük, hogy ezt cselekedd meg ma is csodálatosan velünk, dicsőítsd meg a Te szent nevedet közöttünk kegyelmedből, szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Lukács evangélista olyan személy volt, aki nem volt szemtanúja a Jézus életében bekövetkező csodáknak, azaz nem látta azokat, nem volt ott a többi tanítvánnyal együtt, hanem csak később hallott róluk. Ő maga számol be erről evangéliumának elején, amikor azt írja az első versekben: *„Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, amelyek minálunk beteljesedtek, Amint nekünk elénk adták, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az igének: tetszett ne-*

kem is, ki eleitől fogva mindenknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus” (Lukács 1,1-3). Ebből a vallomásból kiderül tehát, hogy Lukács maga járt utána minden dolognak, amit az apostoloktól hallott, azaz megkeresett olyan embereket, akik szemtanúi voltak az eseményeknek, mert még akkoriban éltek, és látták, mi történt. Lukács alapos volt ebben a kutatásban: mint Pál apostol munkatársa nagyon sokat utazhatott, pont ezért sok emberrel találkozhatott, beszélgethetett, alaposan végiggondolhatta, összehasonlíthatta a mondanivalójukat, és végül azt a következtetést vont le az evangéliumában, hogy minden megegyezik azzal a vallomással, amit az apostolok is el szoktak mondani a gyülekezetekben a hívőknek.

Az evangélista ugyanilyen alaposan és részletesen írja le azt is, amikor a feltámadt Jézus megjelenik az apostoloknak és a velük lévő tanítványoknak. A lekióként felolvasott lukácsi igeszakasz ezt a gondosságot, alaposágot tükrözi. Lukács orvos volt, és mint ilyen – hadd fogalmazzak így – természettudós. Olyan szempontok szerint vizsgálódott Krisztus feltámadásával kapcsolatban, ami lehet, hogy egy egyszerű embernek nem jutna eszébe. Amikor leírja Krisztus megjelenését, akkor alaposan kitér arra a kérdésre, hogy milyen testben jelent meg. Még azt sem söpörte a szőnyeg alá – pedig hogyha nagyon manipulatív akart volna lenni Lukács, akkor elhallgatta volna, de nem hallgatta el, mert ő az igazságot akarta leírni –, hogy az apostolok először azt hitték, hogy valami szellem jelent meg nekik, mikor Krisztust látták. Sőt, részletesen azt is leírja Lukács, hogy Jézus mint bizonyította be tanítványainak, hogy Ő testileg van jelen közöttük, azaz Ő nem egy szellem. Először is felszólította őket, hogy érzékszerveikkel, úgymint a szemükkel és a kezükkel győződjenek meg fizikai jelenlétéről, tapintsák meg az Ő testét, és azon az Ő sebeit. Győződjenek meg arról, hogy testileg van jelen. Láthatták a csontját és a húsát, Ő maga mondja, hogy *„a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nekem van”*. De nehogy azt higgyék, hogy a szemük káprázik és becsapja őket, ezért felszólította őket arra, hogy fogják meg, tapintsák meg kezeit, hogy fizikai kontaktus révén is meggyőződjenek a feltámadás valóságáról. Az érzékszerveik számára tehát felfogható, megtapasztalható volt Krisztus teste.

Az után az is amellezt szóló bizonyíték volt, hogy valóban Krisztus testileg áll ott előttük, hogy azon a testen ott voltak azok a sebek, amelyek a halál beálltakor is Krisztus testén voltak, azaz a kezein és a lábain, mint a keresztre feszítettek testén szokott lenni, ott voltak a szögek helyei, illetve az oldalán ott volt a lyuk, mivel a katona a dárdája hegyét beledöfte. Ez a seb, ami az oldalán volt, már egyedi, mert a megfeszítetteket nem szokták átszúrni. Az evangéliumi beszámoló is arról beszéltek, hogyha nem halt meg valaki időben, akkor a lábát törték, hogy az egész testsúly ráne-

A TEST FELTÁMADÁSA

hezdedjen a kezekre, és így hamarabb megfulladjon az illető. Krisztusnál erre nem volt szükség, mert már meghalt, csak a halál beálltát kellett bizonyítani oldalának átdöfésével. Ez a seb tehát egyedi volt Krisztus testén. Ezek tehát megkülönböztető sebek, és annak ismertetőjeleivé lettek, hogy Ő valóban testileg jelen van a tanítványok előtt.

Végül pedig, hogy minden kétséget kizárjon Krisztus, megevett előttük egy darab sült húst és némi lépes mézet. Ha eddig a tanítványok nem is hittek a szemüknek, utána kénytelenek voltak, hiszen a hús és a méz eltűnt valahová, és nem volt más magyarázat rá, minthogy Jézus ette meg azokat, aki valóságosan, testileg ott van közöttük. Krisztus számos módon bizonyította az apostoloknak fizikai jelenlétét, hogy biztos tényeken és tanúbizonyságon alapuljon az evangéliumi beszámoló, hogy Ő testileg jelent meg nekik, és támadt fel a halálból.

Miért fontos ez az orvos által készített beszámoló Krisztus feltámadásáról, és a Korinthusi gyülekezetnek írt első levélben Pál apostol miért hangsúlyozza annyira azt, hogy az emberi test feltámadása igenis valóságos lesz, ami Krisztusban, mint első zsenyében, már megmutattatott nekünk? Miért fontos, hogy nemcsak a lelki feltámadás történt meg húsvétkor, hanem a test feltámadása is? Egyrészt azért, mert a legtöbb vallás csak a lélek halhatatlanságát hirdeti és vallja, az emberi testről azonban lemond. Úgy szoktak arról beszélni, mint a bűn, a gonoszság forrásáról, aminek végleg pusztulnia kell, és az örökkévalóságban nincs hely számára. Pál apostol is az athéni filozófusok az Aeropagoszon addig hallgatták, amíg a fennkölt, lelki dolgokról beszélt, de amikor a halottak testi feltámadásának témájára tért, némelyek elkezdtek gúnyolni őt, mások pedig azért, hogy ne kelljen végig hallgatniuk mondanivalóját, azt mondták neki: „*majd még meghallgatunk téged e felől*” (Cselekedetek 17,32). Tudjuk jól, mit jelent ez: soha többet nem akarunk erről hallani. A test feltámadása olyan bolondság az ember számára, amit nem tud az emberi agy elképzelni és elfogadni. Korunk liberális teológusai is tagadják azt, hogy az ember teste valaha is fel fog támadni, sőt, azt is tagadják, hogy Krisztus bármikor is feltámadt volna. Szerintük Jézus feltámadása az apostolok képzeletében történt, és ők is csak képletesen beszélnek róla, ami alatt azt értik, hogy Jézus feltámadása, velünk együtt élése azt jelenti, hogy Ő a tanításaiban továbbra is köztünk él.

De ennek a liberális elképzelésnek ellent mondanak, és megcáfolják a Biblia szemtanúi, mint pl. az említett Lukács és Pál apostol is, és a későbbi korok hívő keresztyénei is. A keresztyén egyház mindig vallotta a test valóságos fizikai feltámadását, gondoljunk csak az Apostoli Hitvallás megfogalmazóira, akik külön hitcikkelyként vallják meg azt, hogy „hiszek ... a test feltámadásában”. Az Apostoli Hitvallásba nem úgy került bele ez a ta-

nítás, hogy általában hiszek a feltámadásban, hanem külön hangsúlyozva van az eredeti szövegben is, hogy a test feltámadásában. Ezt a hitvallást azóta is így mondjuk. Mi is, amikor elmondjuk a hitvallást az úrvacsora és a keresztség alkalmával, megvalljuk a test feltámadásába vetett hitünket.

Miért kell erről beszélni, hogy a feltámadás az emberi testre is vonatkozik? Azért, mert a húsvéti eseményeknek nekünk, hívőknek nem csak olyan értelemben van üzenete és örömhíre, hogy lelkileg újjászülethetünk, ez természetesen fontos és lényeges, hogy új életet élhetünk már lelkileg ebben a földi életben, de hadd fogalmazzak így, hogy nekünk húsvét azt a reményt és váradalmat is megadja nekünk a jövővel kapcsolatban, hogy Isten új testet fog majd nekünk teremteni és ajándékozni a feltámadás napján. Ez nemcsak azért fontos, mert jelenlegi testünket a bűn tönkreteszi, és Isten e helyett ígér nekünk egy mennyei, lelki testet, hanem azért is, mert meghatározza jövőképünket, azt, hogy hogyan, milyen formában fogjuk mi megélni az örökkévalóságot, mit várunk e felől. Másrészt azért is fontos a test feltámadásáról külön beszélnünk, mert Isten az Igéjében azt jelenti ki nekünk, hogy Ő teljes, azaz testre és lélekre kiterjedő megváltást készített számunkra, és Ő – hadd fogalmazzak így – nem akarja el-lelkiesíteni a keresztyénséget úgy, ahogyan azt sokan teszik, hogy tagadják a test feltámadását. Az ember test és lélek egysége. A test lélek nélkül nem teljes ember, hanem halott, ahogyan a lélek sem teljes ember a test nélkül. A bűn a teljes emberi természetet megrontotta. A test gyengesége, romlandósága, halandósága mind a bűn következménye. Ha a testet nem váltja meg Krisztus, akkor ez azt jelentené, hogy a halált nem tudta teljesen legyőzni, mert csak a lelket mentette volna meg, de a test az elveszett. De ez lehetetlen dolog, mert Krisztus teljes győzelmet aratott a halál, és minden erői felett. Ő az egész emberi természetet megmentette, amihez a test is hozzátartozik. Amikor az Atya feltámasztotta a Fiút, új testet teremtett Neki, ami az örökkévalóságra készült, nem erre a földi életre. Mert Isten azt akarja, hogy dicsőítsük Őt testünkben és lelkünkben, amelyek az Övéi (1Korinthus 6,20). Ha azt akarja, hogy már ebben a romlandó testben is Őt szolgáljuk, mennyivel inkább akarja, hogy az örökkévalóságban is egy még dicsőségesebb, bűn nélküli testben tegyük ezt. Mert Isten nemcsak lelki imádatot, hanem testi szolgálatot is vár tőlünk. Azt akarja, hogy ne csak érzelmeink és gondolataink legyenek az Övéi, hanem mozduljon a kezünk, a lábunk, nyíljon ki a szánk, és szolgáljuk Őt teljes valónkkal. Jelen életünkben a test romlottsága miatt gyakran nem tudunk Istennek teljes lényünkkel szolgálni, sokszor megakadályoz minket a bűnös test. Egy betegség, egy gyengeség, egy testi kívánság megakadályoz abban, hogy testileg dicsőítsük Istent. A test feltámadásának reménysége arról is szól,

A TEST FELTÁMADÁSA

hogy az örök életben olyan testünk lesz majd, amely nem fog minket megátolni az Úrnak való szolgálatban, hanem az Ő dicsőségére lesz.

Sokaknak azonban elképzelhetetlen az emberi logika szerint a test feltámadása, ezért Pál apostol az alapigénkben felolvasott szakaszban részletesen beszél erről a dolgról. Amit erről a témáról mond, azt nem ő maga találta ki a fantáziáját használva, hanem az Úr mutatta meg és jelentette ki számára ezeket a dolgokat. Nézzük sorjában, hogy miket is mond.

Az első dolog, amit nehezen hisz el az emberi szív, és fog fel az értelem, hogy a rothadás folyamata valami új kezdetét jelenti, hogy valami, ami elrothadt, abból valami születni fog. Mi úgy gondoljuk, hogy ami elrothadt, az a pusztulás felé halad, és meg fog semmisülni. Ezért mondjuk azt, hogy a porrá lett emberi testek nem lehetnek valami újnak a forrásai. Pál apostol ezt egy természetből vett hasonlattal cáfolja meg. Azt mondja: figyeljete a növény magokra, amikor a földre kerülnek, nem elrothadnak és meghalnak? Mégis, az új növény, mint például a búza, ebből a megrothadt magból nő ki. Ezek a magok tehát új életnek a forrásai lettek, bár mondhatni, hogy maguk meghaltak. Ez az első dolog, amire Pál apostol felhívja a figyelmünket: ne legyen akadály az, amit látunk, hogy mi történik a földi világban a testünkkel, mert abból származhat új élet.

A második az, amit szintén nehéz elhinnie az embernek, hogy valami földiből, porból teljesen új, tökéletes, mennyei keletkezik. Minőségében más jön létre, mint korábban volt. De ez – mondja Pál apostol – nem meglepő. Azzal érvel ugyanis, hogy amikor vetünk, nem azt a testet vetjük el, ami kikel, hanem teljesen más testet, a magot. A mag nem úgy néz ki, mint a kikelt növény, teljesen más a formája, és más jellemző rá. Ami abból kikel, az teljesen új test. Ezért mondja az apostol: *„És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébét. Az Isten pedig testet ad annak, amint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét”* (1Korinthus 15,37-38). Látjuk tehát, hogy Pál apostol mint mutat rá arra, hogy a természetben sem idegen az a folyamat, amihez hasonlítható – nem egyezik meg vele, de amihez hasonlítható – a feltámadás?

De sokan ellenkeznek a mai napig is azzal, hogy lesz test feltámadása, mert nem tudják elhinni, elfogadni azt. És gyakran teszik fel azt a kérdést, hogy mi lesz azokkal az emberekkel, akiknek a teste megégett, hamvait szétszórták, vagy – még régebbi korokban – testrészeit szétvágták és a világ négy tájára küldték szét, vagy vízbe fulladtak, vagy olyan régen haltak meg, hogy porrá lettek, és még tudjuk sorolni a kifogásainkat. Mi lesz azokkal a testekkel, amelyek mondhatni teljesen elpusztultak? Erre a kérdésre én is egy kérdéssel hadd feleljek: Testvér, olyan kicsiny Istenünk lenne, aki ne lenne képes testünk szétesett atomjait ismét egybegyűjteni és

összerakni? Ő, aki kitalálta az emberi test minden apró részletét egészen az atomokig, ne lenne elég mindenható és mindentudó, hogy ismét összeszerkessze azt, ami szétesett? Ezékiel próféta könyvének 37. fejezetében egy látomásról olvashatunk, amely többek között arról szól, hogy az Úr halott emberek csontjait ismét összeilleszti, húst, inakat, bőrt ad rájuk, és élő emberekké teszi őket a Szentlélek által. Vajon Ő erre ne lenne képes? Amikor a feltámadásról van tehát szó, akkor nemcsak a hogyan a kérdés – hogyan lehet ezt fiziológiailag megmagyarázni –, hanem elsősorban az, hogy hiszed-e, igazán tiszteled-e te Istent? Elfogadod-e, hogy a feltámadással kapcsolatban nem az a lényeg, hogy te minden egyes apró részletet felfogj, és megérts, hanem hogy hidd, hogy Isten bámulatos és rejtett hatalma megteheti azt, amit mi nem fogunk fel teljes valójában? Nem kell nekünk mindent tudnunk! Korunk egyik betegsége ez, hogy azt hisszük, hogy nekünk mindent értenünk kell. Nem! Az emberi értelem korlátozott. Az a kérdés: hiszed-e Isten hatalmát, és féled-e Őt? Nem volt véletlen az sem, hogy senki nem volt szemtanúja a feltámadás pillanatának, annak a pillanatnak, amikor a sírban Krisztus teste átváltozott lelki testté, ez titok maradt mindenki előtt. A tanítványok már csak a végeredményt látták: a feltámadt Úr testét. Isten szándékosan hagyta meg a hit tárgyául a test feltámadását, hogy hitünk ne látáson alapuljon, hanem Isten szaván és ígéretén és az Ő hatalmán!

De folytassuk azzal, amivel Pál apostol is: térjünk rá arra, hogy milyen változáson megy át az emberi test, miben fog különbözni a mennyei testünk a jelenlegitől. Három fő dolgot hadd emeljek ki abból, amit Pál apostol mond.

Először is a jelenlegi testünk romlandóságnak van alávetve, de – mondja az Ige – a mennyei test romolhatatlan lesz. Úgy gondolom, hogy a romlandóságot nemigen kell bizonygatni, mivel az mindennapi tapasztalatunk. Az emberi szervezet idővel fokozatosan leépül. Fogak és hajszálak hullnak, a szem látása meghomályosodik, az izmok elerőtlenednek, a belső szerveink már nem úgy működnek, mint régen, ahogyan kellene, itt is, ott is fáj, sorolhatnánk. Minden arra mutat, hogy közeledik a halál, beteljesül az isteni átok, hogy a por visszatér a földre, amiből vétetett. De a feltámadás utáni testünk – ígéri Isten – romolhatatlan lesz. Évszázadok, évezredek jönnek-mennek majd, de a testünkön a változásnak semmi nyoma nem lesz. A fogak megmaradnak, a testen nem lesz látható nyoma annak, hogy mennyi idősek leszünk. A halandóság nem lesz többé ismert fogalom, mert a halálnak nem lesz többé hatalma rajtunk. Jelenlegi testünk minden porcikája arról beszél, hogy port a pornak, feltámadt testünk viszont azt fogja visszhangozni, hogy halhatatlanság, romolhatatlanság, mert Isten ezzel ékesíti fel.

Másodszor azt ígéri Isten, hogy „*elvetetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben*”. Többen használták ennek az igeszakasznak a magyarázatára az alábbi képet: nézzünk meg egy hernyót, nem a legszebb teremtmény, kúszik-mászik, rövid kis élete során igyekszik megszerezni minden táplálékot, innivalót, és csak nagy nehezen jut előre. Nem ér el nagy eredményeket és látványos dolgokat. Végül egyszer csak megáll, többé nem mozdul, begubózik, elalszik és mozdulatlan marad. Ilyen az emberi élet, amíg nem jön a feltámadás. És akkor a gubó elvétezik, egy teljesen új lény jelenik meg színpompában úszó csodálatos szárnyakkal, és elrepül a magasba. Az emberi test magán viseli a bűn gyalázatát, és minden porcikája arról beszél, hogy Isten elleni vétkeink milyen következményekkel járnak. A feltámasztott test azonban mennyei dicsőségben fog úszni, olyanban, amelyet ma még nem láthatunk, de amely egyértelműen hirdetni fogja, hogy ki annak Teremtője és Ura.

A harmadik nagy változásról így ír az Ige: „*elvetetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben*”. Tudjuk jól, mert saját bőrünkön tapasztaljuk, hogy mit is jelent az erőtlenség. Az emberi munkának korlátai vannak, nem vagyunk képesek a végtelenségig dolgozni, nap végére – ha nem korábban – elfáradunk, elfogy az erőnk, a testnek pihennie kell. Nem tudunk mindent megmozgatni, korunk vívmánya, hogy az ember nagy munkagépekkel, erőgépekkel mozgat meg hegyeket. Mikor kicsinyek, gyermekek vagyunk, kevés erőnk van. Az élet delén – azt szoktuk mondani – erőnk teljében vagyunk. Aztán fokozatosan csökken teljesítőképességünk, és van, amikor a halál úgy következik be, hogy végelgyengülés, teljes erőtlenség lesz úrrá a testen. De a lelki test! Tele lesz erővel, olyannal, amely Istenhez méltó. Nem tudjuk pontosan, hogy ez mit jelent, hogy mik lesznek a határai, hogy mire leszünk képesek, mivel ez a titok még előttünk van, de ha Isten megígéri, hogy erőtlen testünk erőben fog feltámasztatni, akkor higgyük el, hogy ez így lesz, akkor mindezeket az erőtlenségeket már nem fogjuk tapasztalni.

Látjuk tehát, hogy mennyivel lesz dicsőségesebb a feltámasztott testünk a jelenleginél? Hisszük mi ezt, hogy a feltámadás csodájához ez is hozzá tartozik, hogy megváltó Urunk a testünket is megváltotta?

Még egy dologra hadd térjek ki, mert fontos, hogy megértsük, amit Pál apostol így ír: „*Elvetetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való*” (1Korinthus 15,44-47). Miről beszél itt az apostol röviden? Arról, hogy mi élteni a testet: a földit és a mennyeit! Mózes első könyve szerint Ádám, az első ember olyan lelket kapott,

amely a testet fizikailag élteni. Ez a lélek közvetíti az életet Isten és a test között. Ezért tudunk mozogni, ezért tudunk biológiailag élni. Ha a lélek elvétetik, a test összerogy és meghal. Ez az érzéki test. A lelki testben azonban már másként van. Krisztus a Szentlelket adja nekünk, aki nem közvetíti az életet a test felé, hanem maga az élet, Ő az életnek a forrása, és ezért lesz a mennyei test is igazán élővé. A két test között pedig nagy a különbség, mondja Pál, mivel hogy az érzéki testet földinek hívjuk, minden gyarlóságával együtt, a másikat pedig, mivel az Úr is onnan való, menyneinek. Ádám volt az első ember, aki földi testet kapott, ami a bűn miatt megromlott. Krisztus pedig az, aki az emberiség közül elsőként mennyei testet kapott, Ő lett nekünk úgymond második Ádámunkká – mondja Pál. Ahogyan tehát minden ember ősének mondhatja Ádámot a származás jogán, ugyanúgy a hívők, mintegy őszünknek vallhatjuk Krisztust a feltámadás jogán. Látjuk tehát, hogy húsvét csodájában, a feltámadásban Krisztus mint lett első a feltámadottak közül, és mint lettünk mi Őtőle valók még a testben is?

Megkérdezhetnénk, hogy mi lesz a nem-hívőkkel? Ők milyen testben támadnak fel? Pál apostol az üdvözülők testével foglalkozik csak ebben az igeszakaszban, de egy alapelvet kimond: a mag meghatározza azt, ami kikel belőle. Ha valami földi, akkor földi fog megszületni belőle, ha valami mennyei, mennyei test jön belőle. Ha Krisztusban hiszel, akkor Őhöz-zá hasonlónak tesz majd mennyei Atyánk. Aki pedig testnek és vérnek vet, istentelenül él, ahhoz hasonlót fog majd aratni az örökkévalóságban is. Ez jelenleg még titok előttünk, hogy pontosan milyen lesz az elkárhozók teste, ne is foglalkozzunk vele. Minket nem erre buzdít az Ige, hanem arra, hogy nézzünk Krisztusra!

Inkább tegyük fel magunknak azt a kérdést: mi haszna van a test feltámadásáról szóló tanításnak ránk nézve jelen életünkben? Néhány rövid választ hadd adjak erre.

Először is Krisztus feltámadásának újabb aspektusát, jelentőségét kell benne látnunk. A feltámadással kapcsolatban a halál legyőzetését szoktuk emlegetni, igen, a lelki halálét, amiről sokat beszélünk, ezért most hadd ne térjek ki rá, de a halálnak testi következményei is vannak, és hogy mit jelent a halál legyőzetése, erre kevesebbet szoktunk kitérni. Ez a bibliai fejezet részletesen elmondja, hogy mit jelent ez. A halál legyőzésekor annak munkái, erői (úgymint a romlás, erőtlenség, gyalázatosság) győzetnek le végképp, amelyek most még harcolnak velünk, akadályoznak minket, de egyszer meg fognak majd szűnni, mert legyőzetnek végleg. Ezeket pedig azért fontos tudnunk, mert Krisztus győzelme nagyságának megértéséhez közelebb visz minket. Nagyobbnak, és teljesebbnek látjuk a győzelmet, ha elhisszük, az nem csak lelki, hanem testi is.

Másodszor: a test feltámasztásának elhívése az elbukott ember tökéletes helyreállítása miatt is fontos. Krisztus dicsősége ugyanis nemcsak a lelki dolgokban fog kifejeződni csupán (elsősorban lelkiekben, igen), hanem a testiekben is. Isten az embert a maga képmására teremtette, ez főként lelkieket jelent, és a lelkiekben mutatkozik meg, de hadd fogalmazzak így, hogy nemcsak a lelkiekben, hanem az ember teljes lényében: lelkében és testében is megjelenik ez a dicsőség. Isten nem úgy teremtette az embert, hogy csak a lélekben legyen istenképű, hanem testileg is – nem Istenre hasonlított, mert Ő lélek, de mégis – testi megjelenésében is dicsőítette Istent. Ezt a bűnnel elveszítettük, de az örök életben mindennek Istent kell dicsérnie, még a testeknek is, ezért Krisztus ezt az állapotunkat fogja majd visszaállítani, ezt az egységet lélek és test között.

Harmadszor: a hívőknek szükséges a feltámadás reménységének fényében átértékelniük a halállal kapcsolatos gondolataikat és nézőpontjukat. Húsvét fényében számunkra, hívőknek, szeretteinknek, testvéreinknek, az Úrban hívőknek halála magvetéssé lesz. Most hadd mondjak egy furcsa dolgot. Tudom, hogy furcsán hangzik, de a temetőknek számunkra nem a végső búcsúzás helyének kellene lennie, hanem inkább olyannak, mint egy szántóföldnek, amelyből majd új életek fognak előjönni. Nem a szomorúság helye, hanem a feltámadás reménységének helye. Akik hitben haltak meg, azoknak a feltámadását várjuk. Mennyivel másabb egy szemétdombot nézni, és egy szántóföldet, amiről tudjuk, hogy a mag ott van benne. Egy porhalmazt vagy pedig az élet eljövendő helyét.

Végül pedig, nem utolsó sorban, azért beszél az Ige a test feltámasztásáról, hogy Isten iránti hálára indítson minket. Ugyanis, Testvér, személy szerint, te és én, mi leszünk azok, akiknek ilyen testet fog adni Isten, velünk fog a feltámadás megtörténni, ez a mi jövőnknek az ígérete. Nem a sír, hanem a feltámadás az igazi távlat. Isten számos felbecsülhetetlen ajándéka közül a mennyei test lesz az egyik, amit már előre is megköszönhetünk Neki, és reménységünk tárgyát képezheti!

Krisztus halálával megölte bűnös óemberünket, akihez a bűnös test is tartozott. Feltámadásával pedig első zsengeje lett azoknak, akiket Isten fel fog támasztani az Ő eljövételének napján. A húsvéti örömhír és a páli buzdítás arra készlet minket, hogy várjuk Őt reménységgel vissza, dicsőítsük Őt győzelme nagyságáért, csodálkozzunk rá mindenható hatalmára, és adjunk hálát Neki minden Ő ajándékáért, végtelen kegyelméért! Kívánom, hogy ilyen dicsőséges feltámadásnak örvendező és ezt ünneplő húsvétunk legyen, de hadd mondjam így: életünk, reménységünk és várakozásunk is. Így nézzünk előre, és dicsőítsük Urunkat azért a győzelemért, amit lehet, hogy jelenleg nem látunk még magunkkal és szeretteinkkel kapcsolatban, de amely bizonyos, mert Krisztus húsvétkor feltámadt.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, győzelmed nagyságáért, amelyet fel se tudunk teljes mértékben fogni, de nem is kell, hanem elég elhinnünk, hogy Te végső győzelmet arattál a halál, a bűn és minden ellenséged felett. És hogy ebben a győzelmedben minket is részesíteni akarsz, az külön kiváltság és kegyelem, köszönjük ezt Neked.

Urunk, segíts elhinnünk a test feltámadását. Ne pusztán megérteni akarjuk, és azt hinni, hanem bízni Benned, mint gyermek az atyában, mint tanítvány a mesterében, mint teremtmény a Teremtőjében, aki képes a legkisebb atomokat is ismét összeszerkesztteni. Kérünk, add, hogy ilyen hatalmas Úrnak hadd higgyünk, valljunk Tégedet, és már ebben a földi életben legyen ez reménységünk, hogy a földi test halálával nem ér véget vándorutunk, mert lesz feltámadás, lesz dicsőséges élet Tebenned és Teveled.

Addig is kérünk, támassz fel bennünket lelkiekben, éltesz minket napról napra, hogy küzdve a bűnnel, elsősorban saját szívünk csalárdságával, valóban Igédre támaszkodva, és az örök élet fényében hadd éljünk. Kérünk, hadd legyen számunkra ez valódi vigasztalás a gyász idején, de legyen örömteli reménység, olyan ajándék, amelyet Tőled kaphatunk majd, amiért Neked adunk hálát, és Téged dicsőítünk. Kérünk, hogy segíts még ebben a földi testben küzdeni magunkkal, a gyengeséggel, erőtlenséggel. Köszönjük, hogy ezek közepette is megtartasz, tenyereden hordozol minket, és hogy lélekben megerősítesz, szilárd alapra, fundamentumra állítasz minket, aki Te magad vagy.

Kérünk Téged, hogy családi életünk, munkánk, barátságaink, itt a gyülekezetben töltött időnk, minden erről beszéljen, hogy Te élő és feltámadt Úr vagy, és mi ilyen Úrban hiszünk, és Neked vagyunk szolgálók és gyermekeid.

Köszönjük Neked, hogy minden napon velünk maradsz Lelked által a világ végezetéig, ahogy megígérted, vagy amíg magad mellé veszel minket, és hogy egyszer majd valóság lesz számunkra, ahogy a tanítványoknak is az volt, hogy szemtől szembe megláthatunk Téged.

Könyörgünk, őrizd meg addig is gyülekezetünket, egyházunkat, hirdettesd igédet, adj abban való hitet, hadd adjunk Neked mindig igazat. Kérünk, hirdettesd az evangéliumot országszerte, adj magyar népünknek Hozzád térést bűneiből.

Imádkozunk családjainkért, köszönjük, hogy az ünnepek alatt együtt lehetünk, de azt is, hogy nemcsak egymásnak örvendezhetünk, hanem a húsvéti evangéliumnak is.

Kérünk Téged, maradj kegyelmeddel velünk, és járass bennünket lelkiekben új életben. És ha a test erőtlen, ebben az erőtlenségben mutasd

A TEST FELTÁMADÁSA

meg a Te kegyelmed nagyságát, amely legyőzi azt, amely Téged dicsóít minden fájdalom és nehézség mellett is.

És most, úrvacsorára készülve, erősíts minket a Benned való hitben, az irántunk való szerelmed bizonyosságában, és add, hogy dicsóítsunk Téged egy szívvel, egy szájjal, életünkkel, hitünkkel, tetteinkkel, mert „*méltó vagy*” rá, megöletett Bárány, hogy „*végy dicsőséget és tisztességet és erőt*”.

Ámen.

347,4 ének

4. Sőt hiszem, hogy e tört cserép
Edény leend még egyszer ép,
És tetemim megépíttetnek,
Bár veséim megemésztetnek.
Gyalázat elvettetésem,
De pompás lesz kikelésem,
Új eget látván ezekkel
Az újra megnyílt szemekkel.